

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 87.

Femte Sæssion.

62de Møde.

Tirsdagen den 7de Februar.

(Forts.)

Indenrigsministeren (fortsat): Den ærede Taler meente, — idetmindste forstod jeg ham saaledes, — at Communalbestyrelserne skulde have en afgjørende Myndighed med Hensyn til alle eller dog de fleste Anliggender, og han nævnte med Hensyn hertil Fattigvæsenet, Skolevæsenet og Veivæsenet. Jeg troer dog, det er meget klart, at Communalbestyrelserne ingenlunde kunne have nogen endelig afgjørende Myndighed, og navnlig ikke med Hensyn til Fattigvæsenet; thi det at forsørge de Fattige er jo en Pligt, som ifølge Loven paaligger Communerne, og det kan aldeles ikke staae i nogen Communalbestyrelses Magt, om den vilde, at gjøre den Hjælp, der skulde ydes af Kommunen, saa indskrænket, at Diemedet dermed ikke blev opnaaet; Udflydelsen af den Forsørgelsespligt, Kommunen har, kan altsaa ikke beroe udelukkende paa den selv. Endnu mindre kan man tænke sig, at Communalbestyrelsen selv skulde kunne fatte nogen endelig Beslutning med Hensyn til det saare hyppigt forekommende Spørgsmaal om, hvor en Person er forsørgelsesberettiget, om den Commune, hvori han findes, er forpligtet til at forsørge ham eller berettiget til at kaste ham over paa en anden Commune; det er et Spørgsmaal, som ikke sjelden opstaaer mellem forskellige Communer, og det er tillige paa en vis Maade en Sag mellem dem og de trængende Individuer af Kommunen, og den kan ikke finde endelig Afgjørelse i Communalbestyrelsen selv, der ligesaa lidt som noget enkelt Individ kan være endelig Dømmer i sin egen Sag. — Ligesaa lidt kunne Sogneforstanderskaberne have en

endelig afgjørende Myndighed med Hensyn til Skolevæsenet. Det er vist, at der er mangfoldige Communer, der ere meget utilbøielige til at gjøre Noget for Skolevæsenet, og der er netop i den senere Tid meget hyppigt forekommet det Tilfælde, at Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet har været i den Nødvendighed deels at maatte foranledige nye Skolers Opførelse eller Udvidelse, hvori vedkommende Sogneforstanderskaber ikke have været enige, deels at maatte tillægge Skolelærere Lønningstillæg, hvori Sogneforstanderskaberne ligeledes ikke have været enige. Paa den ene Side klager man over, at der ikke gjøres Noget til Bedste for Skolelærerne, og, dersom man nu paa den anden Side ikke vilde tilstede vedkommende Ministerium at indrømme Skolelærerne en billig og fornøden Forbedring i deres Kaar, saa var man jo i det Tilfælde, at man absolut maatte forsynde sig, hvad enten man sagde Ja eller Nei. Det er vist nok, at Ministeriet ikke uden den yderste Barsomhed bør gribe ind ved at tillægge Skolelærere Lønningforhøielse, som Sogneforstanderskaberne ikke ville anbefale dem til, eller beslutte sig til Udvidelse af Skoler eller nye Skolers Anlæg, hvor Sogneforstanderskaberne ikke ville anbefale saadan Foranstaltning; man maa da paa andre Maader forsikre sig deels om, at det er Noget som i en vis Grad er nødvendigt eller i høj Grad hensigtsmæssigt, deels om, at vedkommende Communer have Kræfter til at bære den dermed forbundne Byrde. Hvad det sidstnævnte Spørgsmaal angaaer, er det sædvanligt, at man indhenter Amtsraaders Betænkning, og, naar Amtsraadet da erklærer, at Sognet meget vel kan overkomme at gjøre det Mere for Skolevæsenet, som det er uwilligt til at gjøre, saa besluttet det af Ministeriet. Det er Tilfælde, som ikke